"אז נדברו"

בסייעתא דשמיא

פרשת בא

גליון מס' 126

לסדר: "לא תשאר פרסה כי ממנו נקח לעבוד את ה' אלוקינו..."

זאת למודעי: הזמנים לפי אופק ירושלים בלבד.

כניסת שבת:

4.33

שקיעה!!!

ספק סקילה!

5.13

צאת השבת-

אשם תלוי!!!

5.47

ר"ת: 6.26

סוף זמן ק"ש

בשבוע הבעל"ט בשלח

מג"א: 8.27

גר"א: 9.13

מעוות לא יוכל לתקון

גיליון זה מוקדש לזכות התינוקת שירה בת שרית לבריאות גופא ונהורא מעליא בתושח"י

שימו לב:

(שמא מאוד מאוד לשמוע עזובות הערות והארות...

יש ביקורת (שמא לשמוע..

בפלא: 0527130499

ניתן להשיג בדואר אלקטרוני, בת.ד:

A8447168@GMAIL.COM

לתרומות:

ניתן לשלוח:

בבנק באמצעות חשבון 45806 בנק דיסקונט 077

כמו כן ניתן לשלוח בדואר לכתובת רוזי'ן 12 (על-) 10 ביתר עילית

עבור גיליון אז נדברו"

תודה מראש!!!

יצוצאת מדברים כה טעם של מוות...ך אתמהאלך

בכל לוי סדר אני משבל לקיים את המצוה: "אויב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים..." אני עדכם את הערניים ומתמוי להפעיל את חוש הפמיון... איכה הרגשות עצומה... מעבדות למירות... שמחה פורצת גבולות... איכה הנעים (פלאים... עכשה רק להיכנס לסדרת הרגשות של עבד שנהפך ביום אחד מעבד -- ל -- אדון... מעבד חסר כל לעבור אדיר שנושא בי של עשרים אמותים לובשים (ושאום מכל טוב מצריים...

בי הרגשה (פלאה שמעולם לא הייתה ועם לא תהיה!!!!

אבל!! למרבה הצהלה... מה (בהמתי... שקשקראתי את הרגשות של הבוהר הקדוש... איך הבוהר מתאר את הרגשות וההרגשה של עם ישראל בצאתם מצריים....

כה (שמע אחרת לאמרי לאמרי... לא רק אחרת אלא **ה-פ-ו-ך בדיוק:**

תמ חזי כל נפקו ישראל ממצרים רוחיהון הוה תכיל כגווייהו, והוו שמעין מינון תושבחן ולא יכלין למחדי, וכשעתא דכלהו

מוכלסין ורתיכין נפקו כשכינתא, כלהו מריימו תושבחן ושיירין קמי קודשא בריך הוא, ומתעב קודשא בריך הוא רוחיהון דישראל, והוו שמעין מינון תושבחן, וקאים רוחיהון כגווייהו דלא פרחו כד נש כד מיהו שביק פולחנא כדין ידע תכיהו דגרמוי תכיהו

דהוהיה, כך ישראל **כל נפקו ממצרים כדין טעימו טעמא דמותא,**

וקודשא בריך הוא מסי לון, דכתיב (שמות יג כא) ויהו"ה הולך לפניהם יומם וגו', וכל אורחין הוו סלקין ריחין דמסותא, ועמלין לגופייהו ומתסיין, ומקבל תושבחן דהוו שמעין הוו חדלן וניימין כרוחיהון. (זוה"ק דף מז.)

לא יאומן... אבל מה שכתוב כאן כה: שכשעם ישראל יצאו מצריים לא רק שהם הרגישו את הרגשות הפלאה שאני מרגיש כשאני מנסה לתמיין ולהיכנס לעניים שהם... אלא עם ישראל באותה שעה הרגישו לא פחות ולא יותר **ע-ל-מ-א ה-מ-ו-ת-א-ל!!!** למה?? הרבו של עולם למה עם ישראל באותה שעה... הרי הקב"ה נתן להם כל עם ישראל מה שרק לא תרצה... אם כסף הרי יכולה גדול... אם השעה... הרי כל עם ישראל באותה שעה כבר יכול לרות הקדש ולעמוד עם אדון... אבל מאיפה הגיעו העם עם מוות הבה?

והבוהר בא"מת חש לבה... והוא מבאר בבריו:

כד נש כד מיהו שביק פולחנא כדין ידע תכיהו דגרמוי תכיהו דהוהיה, כך ישראל כד נפקו ממצרים כדין טעימו טעמא דמותא, כלומר: מבאר הבוהר: כמו שכשאדם עובד קשה הוא לא כ"כ שם לב לזה כמה שקשה לו... רק אחרי העבודה... אבל הוא מגלה עד כמה שהוא היותה קשה... ככה גם עם ישראל.. כל זמן שהם היו במצריים הם לא שמו לב באיכה מבוקה הם היו... ורק אחרי שהם יצאו... רק אבל הם קלטו באיכה חושך לחוץ הם היו שרויים עד עכשיו... לכן הם הרגישו עם של מוות...

תורה היא וללמוד אני צריך: אני לא מבין כלום:

(ו... כן)... כמו שרק אחרי העבודה מתמוים והרגיש עד כמה היתה קשה... אבל לכן הם כבר סובה היות **עבודה** מה הקשה אעבדה!!! כל שמעים לאחר מעשה כמה שהיה קשה... רק בתחומי ההקלה והשחרור והסרקן יותר ויותר פורצים גבולות..

אבל הוודאי'ס הסבירו לי על דרך הפשט: שמנסיים האשי בעבודה הפרך של עבד פסח... הרי את כאבו הגב השרירים והחוליות שמגיעים כתוצאה ישירה מהעבודות המפרכות של העבדיים האחרונים לפסח.. מתי מתמוים הרגיש אותך רק ביום אז הפסח אחרי עשר שעות שם(ה!!! ומתוך הם הפשט בבוהר: עם ישראל.. מתי הם התחילו להרגיש את הצעות ואת הכאבי גב??? רק יום אחרי שהם יצאו ממצרים...

תמהו לי: אבל הם חלש... חלש מאוד... אני מתש לא מקבל את ההסבר הזה...

דבר ראשון: ההסבר הזה מופרך מיניה וביה... שהרי ר"ל (רמב"ם השנה יג.) בראש השנה כבר פסקה עבודה מצרים ואנו ו"ל בזאי שהעם מות שלהיו הבוהר מדבר אין הכוונה לכאבי גב ולא הוויתים שאמא שלך מרגישה אחרי הארבע כוסות....

ויותר מזה: מכאבי גב ועד עם מות (בהה לי שהם תאוה מוד מגעם...

בקיצור: אם ככה... השאלה בוקעת עד לב השמים:

באמת מה הפשט בדברי הבוה"קדש? למה עם ישראל הרגישו עם מות? השאלה הבו הזאת מאוד תשבה לי... היא (פ"ח למדשה בשבוע: כי הא' בוודאי אותי: עדלים יראה אדם עבדו באולו הוא ובא ממצריים... אבל אני רוצה לדעת מה קרה אני בריך לחקות את ההרגשה הבו... ואם היה שם אבל הרגשה של עם מות... כראה שבריך באיכהו מקום לשמר גם... גם תלולה.. את העם הבה? אבל תסביר לי בבקשה: מה היה העם הבה? למה? איך? ומה בגלות?

פנימיות הענין מבואר במאמר הנכתב בעמוד האחורי של הגיליון, ע"פ דעתו של העורך בלבד ללא אחריות כלל... ניתן להעיר להאיר ולחלוק ולסתור.

בעל מה שעשוב... בעל מאיפה כוון להשוב..

משה רבינו מתבבא בשם ה' מה הלך להיות מחר בחצות... אבל!! הוא גם לוקח בחשבון... שיכול בבא פתאום איכה מוכה בכובדים פולל... ויעלם לו בפסח בעקה ומבי... משה רבינו מאוד חושש מבה.. בל כבי כך... שהוא גם מוכן בשבול כה לשנות את הגיומא שהקב"ה בכבודו ובעצמו אמר לו... הוא לא יאמר בחצות.. רק בחצות... רק!! רק שלא יהיה שום פמתון כה!

יש לי קושיה עצומה: יש לי פמתון כה גדול מאוד... משה רבינו לכאורה בכלל לא "חשב" עליו... משה הרי אומר בחמרה: ומת כל **בכור... מבכור** פרעה.. ועד **בכור** השבי... מכת **בכורות!!!**

רק בכורות!!! והנה למחרת: חמש עדים בבת אחד... כולם מתים... אבל כבן... אנחנו יודעים את האמת... גם כל מבני בפ"ד יודע טוב מאוד שמכת השמן כל הבנים שלו הם **בכורים**...

אמת!! אבל.. **שמשה** מה עם **השמאזה שמא טעה** אבטגינו פרעה... **שמא** יבא אותו אובה בכובדים פולל ויחתך אותה ראש קטן ויאמר למשה: אחרת **בכור**? עדיין... הם **לא בכורים**.. ומשהו יוכל להעזות אותו... לא לראה לך שכה חשש הרבה יותר גדול מעוד אובה פגיעה של בקה מבי בקודש חבותך לא לראה לך שכאן כה כבר יכול להיות טעות גלבות לאו רק של האבטגינים אלא של העם המבני כולו... למה מכה משה רבינו לא חשש בכללי?

כתוב כאן יסוד גדול בתורת "בעל מה שעשוב":

אתה מעוות עם כופה? אם עכמ לו ומראה לו שהתורה מן **השמים**... אם תבבר אותו **בשמים**... בשפה מבדנית... ככה באויר.. **בשמים**... תראה לו מתקרים **אסטרונוטים** ומתנלו להתפלל... לא!! הוא מכפש אותך בפיה... הוא יעסה תפוס אותך על המילה... הוא יאמר באיכה קבה רגלי.. והוא גם יבלע... הוא עוד לך: אה... אחרת תבוא לא!! פספסת בעקה ומבי... ולך.. תבבר עכשו לקיר. **אבל לא כבא!!! אל תבבר אותו בשפה הזאת!!**

הבו אל תבבר אותו **בשמים!!** תבבר אותו **בשמים!!!** בשפת **השמים!!** לך מבבר אותו בבכרים שהוא יודע אותם... ותוך אוך יודע... ומי כמוהו יודע... ורק הוא יודע... אתה מגיד לו ומת כל בכור... ופתאום מתים חמשה ילדים בבת אחד.. בא (ראה אותו עכשו... בא (ראה אותו מגיד ומכפס אותך על המילה... אחרת בכור והנה גם לא בכור.... **בחיים!! אבל בחיים הזה לא יעזר!!!**

אתה יודע למה הזה לא עזרה? כי **מי כמוהו יודע** עד כמה אתה בודק מבת השמן... מי כמוהו עומד המוח מול האמת המדעיות שקבתת על פניו **בשמים!!!** בשאמת הזה אי שם **בשמים**.. באבטגינים.. כן תבות.. לא תבות... כאן אני אתוכח אתך... אבל כשתכח לי **בארץ**.. שבתוך עולם יודע בדיוק מה אני עושה מבת השמן... אני לא אגיע לתפוס אותך על המילה... אני ארבה שהאמלה בעלת אותו מהקלון שלי שבל על פני השמש...

הניסיון הראה בנוסף התגרה בשובה:

כשמתוכחים פילוסופים... הטרה הזה כן מן **השמים** או לא מן **השמים**... (ו... יש מאוד מעט אנשים שמתפשים **באמת** את **האמת**... רוב האנשים יכולו כל הכמן לתפוס אותך על המילה... ואם לא בייקת לאמרי בלשון(ך... הם מהר מאוד יבלבלו ויבטלו את הכל... אבל אם מגשה עבודה **שמא!!** מגיע אליהם **מהשמא!!** ומכח להם **בשמא** עד כמה החיים **שלהם** עלובים... על כמה הדרך **שלהם** הזה ללא מוצא... עד כמה החיוך **שלהם** הזה בפשטות רגל.. הניסיון הראה שהזה יתמוך מולך עם לשון בחלק... למה?? כי מי כמוהו יודע עד כמה אתה בודק... מי כמוהו יודע כמה הבלת הכבו מכאובה לו ומכבידה לו על הלב... **מול האמת הכו אל אחד לא עמוד!!!**

משה רבינו מאוד (בהר מוכרחים **אסטרונוטים**... שם בדיוק יבהר בלשון... שם כל פספס יכול להפוך אותו לבבאי... אבל כשהוא מבבר על מה שקורה במת השמן... כה בסבר... אין מה לעשות.. אל מבבר לא יבינ לשרק בשם קטן ובא ולעזון כה בכורים כה לא בכורים... כי מי כמוהו מבבים הומות מול הבלו שבגלה לפניו שאל אמא הנני בחבדי תבבים מי רוצני אלא מבא בכולו עומד בכולו עומד ומשה מעשו... מול האמת שמגלות **ב-ג-ו-א** גם השקרן הכי גדול לא יכול לעמוד ודוק

יצוצאת מדברים כה טעם של מוות...ך אתמהאלך

בכל לוי סדר אני משבל לקיים את המצוה: "אויב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים..." אני עדכם את הערניים ומתמוי להפעיל את חוש הפמיון... איכה הרגשות עצומה... מעבדות למירות... שמחה פורצת גבולות... איכה הנעים (פלאים... עכשה רק להיכנס לסדרת הרגשות של עבד שנהפך ביום אחד מעבד -- ל -- אדון... מעבד חסר כל לעבור אדיר שנושא בי של עשרים אמותים לובשים (ושאום מכל טוב מצריים...

בי הרגשה (פלאה שמעולם לא היתה ועם לא תהיה!!!!

אבל!! למרבה הצהלה... מה (בהמתי... שקשקראתי את הרגשות של הבוהר הקדוש... איך הבוהר מתאר את הרגשות וההרגשה של עם ישראל בצאתם מצריים....

כה (שמע אחרת לאמרי לאמרי... לא רק אחרת אלא **ה-פ-ו-ך בדיוק:**

תמ חזי כל נפקו ישראל ממצרים רוחיהון הוה תכיל כגווייהו, והוו שמעין מינון תושבחן ולא יכלין למחדי, וכשעתא דכלהו

מוכלסין ורתיכין נפקו כשכינתא, כלהו מריימו תושבחן ושיירין קמי קודשא בריך הוא, ומתעב קודשא בריך הוא רוחיהון דישראל, והוו שמעין מינון תושבחן, וקאים רוחיהון כגווייהו דלא פרחו כד נש כד מיהו שביק פולחנא כדין ידע תכיהו דגרמוי תכיהו

דהוהיה, כך ישראל **כל נפקו ממצרים כדין טעימו טעמא דמותא,**

וקודשא בריך הוא מסי לון, דכתיב (שמות יג כא) ויהו"ה הולך לפניהם יומם וגו', וכל אורחין הוו סלקין ריחין דמסותא, ועמלין לגופייהו ומתסיין, ומקבל תושבחן דהוו שמעין הוו חדלן וניימין כרוחיהון. (זוה"ק דף מז.)

לא יאומן... אבל מה שכתוב כאן כה: שכשעם ישראל יצאו ממצרים לא רק שהם הרגישו את הרגשות הפלאה שאני מרגיש כשאני מנסה לתמיין ולהיכנס לעניים שהם... אלא עם ישראל באותה שעה הרגישו לא פחות ולא יותר **ע-ל-מ-א ה-מ-ו-ת-א-ל!!!** למה?? הרבו של עולם למה עם ישראל באותה שעה... הרי הקב"ה נתן להם כל עם ישראל מה שרק לא תרצה... אם כסף הרי יכולה גדול... אם השעה... הרי כל עם ישראל באותה שעה כבר יכול לרות הקדש ולעמוד עם אדון... אבל מאיפה הגיעו העם עם מות הבה?

והבוהר בא"מת חש לבה... והוא מבאר בבריו:

כד נש כד מיהו שביק פולחנא כדין ידע תכיהו דגרמוי תכיהו דהוהיה, כך ישראל כד נפקו ממצרים כדין טעימו טעמא דמותא, כלומר: מבאר הבוהר: כמו שכשאדם עובד קשה הוא לא כ"כ שם לב לזה כמה שקשה לו... רק אחרי העבודה... אבל הוא מגלה עד כמה שהוא היותה קשה... ככה גם עם ישראל.. כל זמן שהם היו במצריים הם לא שמו לב באיכה מבוקה הם היו... ורק אחרי שהם יצאו... רק אבל הם קלטו באיכה חושך לחוץ הם היו שרויים עד עכשיו... לכן הם הרגישו עם של מות...

תורה היא וללמוד אני צריך: אני לא מבין כלום:

(ו... כן)... כמו שרק אחרי העבודה מתמוים והרגיש עד כמה היתה קשה... אבל לכן הם כבר סובה היות **עבודה** מה הקשה אעבדה!!! כל שמעים לאחר מעשה כמה שהיה קשה... רק בתחומי ההקלה והשחרור והסרקן יותר ויותר פורצים גבולות..

אבל הוודאי'ס הסבירו לי על דרך הפשט: שמנסיים האשי בעבודה הפרך של עבד פסח... הרי את כאבו הגב השרירים והחוליות שמגיעים כתוצאה ישירה מהעבודות המפרכות של העבדיים האחרונים לפסח.. מתי מתמוים הרגיש אותך רק ביום אז הפסח אחרי עשר שעות שם(ה!!! ומתוך הם הפשט בבוהר: עם ישראל.. מתי הם התחילו להרגיש את הצעות ואת הכאבי גב??? רק יום אחרי שהם יצאו ממצרים...

תמהו לי: אבל הם חלש... חלש מאוד... אני מתש לא מקבל את ההסבר הזה...

דבר ראשון: ההסבר הזה מופרך מיניה וביה... שהרי ר"ל (רמב"ם השנה יג.) בראש השנה כבר פסקה עבודה מצרים ואנו ו"ל בזאי שהעם מות שלהיו הבוהר מדבר אין הכוונה לכאבי גב ולא הוויתים שאמא שלך מרגישה אחרי הארבע כוסות....

ויותר מזה: מכאבי גב ועד עם מות (בהה לי שהם תאוה מוד מגעם...

בקיצור: אם ככה... השאלה בוקעת עד לב השמים:

באמת מה הפשט בדברי הבוה"קדש? למה עם ישראל הרגישו עם מות? השאלה הבו הזאת מאוד תשבה לי... היא (פ"ח למדשה בשבוע: כי הא' בוודאי אותי: עדלים יראה אדם עבדו באולו הוא ובא ממצריים... אבל אני רוצה לדעת מה קרה אני בריך לחקות את ההרגשה הבו... ואם היה שם אבל הרגשה של עם מות... כראה שבריך באיכהו מקום לשמר גם... גם תלולה.. את העם הבה? אבל תסביר לי בבקשה: מה היה העם הבה? למה? איך? ומה בגלות?

פנימיות הענין מבואר במאמר הנכתב בעמוד האחורי של הגיליון, ע"פ דעתו של העורך בלבד ללא אחריות כלל... ניתן להעיר להאיר ולחלוק ולסתור.

אין חיוך הכל לטובה... מכיר את הסטיקר הזה... כל הצרות שלהם... למה???

מאמר זה נכתב בעקבות מה שנכתב בשבוע שעבר בעניין שתי ההנהגות הסותרות לכאורה מחד ומכריזות מאידך שה' הוא האלוקים... לרוב חשיבותו של המאמר שנוגע ביסודות שורשיים ביותר באמונה (וגם בעקבות התגובות הרבות) נזקקנו לסיים את מה ששולי היריעה לא איפשרו לגמור בשבוע שעבר...

הנה: מי הוא זה ואיפה שהוא הראשון שהמציא את המשפט **הכל לטובה!** ומי מאמרים כרוות יודרים על המדבקה **אין חיוך הכל לטובה!!**

אך בין סיפורו לבין שמאולל ומלבנו המושג הזה... קראו לו "אום אוש זם צו"... והנה"ל באמת בדקה... צו אמ' מפורשא (תענית כא.):

ומימי קרו ליה נחום איש גם זו דכל מילתא דהוה סלקא ליה אמר גם זו לטובה הסיפור המפורסם עם האובר אלא בהם שאום אוש זם צו הינא במלון.. והיה בדל המלון והחלה את פה באולם... ובאמצע ראה את האולם רבה להרוג אותו... ואז נשה נס והאולם ההפך לבקר... ובדקו את פה על האווירים והם הגלגלו עד שאתו שהרי פעם כל מי שהיה מגעיל היה מת... אל בקה את הדוחה הזה קשה...

סגם וווט) את הסיפור הזה סיפרו לבין כבר בין... בגמ' אומרת: הכל לטובה פה המשפט של אום אוש זם צו!!!!

אך נכה יש לי קושיה: כידוע לאותו אום אוש זם צו היה תלמיד ששמו אותו עשרים ושתים שנה (עיין תענית יב.) לתלמיד הנו קראו: רבי עקיבא!! ואותו עדוכה הוא בברכות: **תנא משמיה דרבי עקיבא: לעולם יהא אדם רגיל לומר כל דעביד רחמנא לטב**

עניד ואם כתב "בגא **משמיה דרבי עקיבא**"!! כלומר שרבי עקיבא **הוא** היה בדל המומחה!! ולא אום אוש זם צו...

אמנם מאוד: וכי הי"בגא' לא ידע שרבי עקיבא היה רבה גדול של שמו וכל מהנעו היה "זם צו לטובה..." אוך לא חש הבגא לאומר דבר בשם אומרו... אך כון... רבי עקיבא אמר את פה... אבל הוא קיבל את פה מאום אוש זם צו... היה בריך לומר אמר ר"ע משמיה (אום"

התשובה היא: שיש לב את ההבדל בין שני המשפטים:

(אום אוש זם צו אמר **"זם צו לטובה"** ואילו רבי עקיבא אמר: **"כל מאן דעביד רחמנא לטב עביד"!!!**

אמנם יודע מה ההבדל בין המשפטים.. (האמת הוא שקשה לנמש... להכניס את פה באותיות פה אולי קצת דוחק.. אבל הוות והאמ' מבמיבה לכל אחד מהמשפטים האלו סיפור משלו.. אך בדקבות הסיפורים אפשר לנמש מה ההבדל המהותי בין שני המשפטים..)

(אום אוש זם צו היה במדרגה עדומה!! (אום הבין שהוא מברך כולו טוב!!! הטבה שלומה!! אין שום רע בעולם!! (אום אוש זם צו מי בהשגה של עולם הבא... **והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד!!!** לעתיד לבא כבר לא יהיו שני הנהגות!! כבר לא תהיה הנהגת טבע!! הנהגת האלוקים תתהפך להיות הנהגת ה'!! ה' יהיה אחד!!! יהיה רק הנהגה של הוויה!! (אום אוש זם צו מי שכל דבר שקורה בעולם זם אם הוא הכי רע שיכול להיות!!! לא! טעית! פה לא אפילו לא הרע במילתו... פה טוב!! טוב גמור!! אה... אתה לא רואה... תהה ותראה... (אום אוש זם צו בדוקן בוגאי!! רק במקרה שלו עם הדבר הזה בודקן לא!! אלובא דאמת כולנו יודעים שבא ובא יהיה ה' למלך... ביום ההוא יהיה **ה' אחד ושמו אחד!!** כולנו יודעים שיום ובא ולא הרע ששולט בעולם כעכשיו מהנהגת הטבע האלוקית ובדרך שהכל היה **הוויה אחד!!** הכל היה הנהגת הוויה אחד ושמו אחד!!! כולנו מאמינים בזה...

אבל רק מאמינים... אנחנו יודעים **שאין!!!** אך ולא שחוק פינו... אך (בין את פה... אבל לכשיבוא כאן בעוד הדבר בעולם הבא יש לנו את רבי עקיבא.. ר"ע הוא מוסר הערה.. בקיבוד של ר"ע הוא להוריד את הערה לכאן. לחוק לארץ. בעוד עולם הבא!! ובכן לעכשיו.. הרי בדיוק של הדור"ב יש שני הנהגות!! יש הנהגת הטבע האלוקית! והנהגת הוויה בעוד הוא!! ובשהנהגת הטבע מחוברת רע.. הרי הרע הזה הוא רע.. ודע הסוף הוא רע.. אבל!!! זם כשיש אלוקים רע... אנחנו מבדיקים את הדין ואומרים: שהכל לטובה!!! זם כשרע.. הדסקים בשולטה... זם כשהנהגת הטבע האלוקית גוברת!! הרי ה' לבדו... והוויה ב"ה אחנו... מלבדו נבדקים שריפות...

(אום אוש זם צו מי בהשגה **שהכל 1-1-2!!!** אבל רבי עקיבא מנהל לנו לשל הכל טוב... אלא **הכל 1-1-2-ה!!!**

לבדמים אלוה קורה שהנהגת הטבע האלוקית מחוברת רע... אבל הוויה בעוד הוא יבדוק שבה יהיה הרע במילתו... אך מתה הבנגות ומת המאור פה רע!!! ווי ליה למסרון כים!! מסרון כים פה טוב!! אבל... **פה לטובה!!** מי יודע איזו גזירה מרחפת על ראשי... והקב"ה החליט להרוג את הבנגות בשבת להבדל אותי מהשודדים... אך הבנגות שמתה פה לא טוב!! אבל פה בהחלט היה לטובה!!! אין חיוך...

מי **1-מ-ר-ש-ה** בודקן רבי עקיבא או (אום אוש זם צו שניהם בודקים!!!

לפני שנשים שה עולם הערה והמסודות הגלגל באבל... סיבא קדישא המלבן מרבא בבא מאלי בעל בקש לישובה של מעלה.. רבות עשו קרולה.. הגאבל... ישבו על הגלגל.. ערה ערה מגרי שק והבלשי בלפרים.. אבל מיד עשי לך... פריק שלם במ"ק בן בהלכות אבלות... כל פה כאן!! בעולם השקר!! את הגרי שק.. את הבאל מד... מי בעשקה הערה!! שהיא ירדה כאן לעולם השקר "כולו בודר שקרים..!!!

אבל בשמקה לך למורקאי מבאר שבע ומשאל אותו: מתי ה"אבערה" של הבבא מאלי הוא הסבל לעולם כאולו (פעם מהירה... אבערה לבבבבקה מה פבאום... הילולא!!! הילולא של הבדיק עם האוהלים והרבוקות והמנגל והבשר והמינגל.. יום הטהרה של הבדיק פה הילולא!! מה פה הילולא מגיע!!! וכך שבין: המשא הילולא ביום הטהרה לא המשאה מורקאות... פה בהרי מפורש: רשב"י קבל על יום פטירתו את הסוף: "בגיעה ובאיה בנא בין.. בעשרה שעשרה לו אמו ביום מגנאו וביום שמאת לבו.." יום הטהרה פה יום מגנה... בשמים יש אופה... והקב"ה שם ושמח בבוא אליו (פם (קי וזבוק... כל הבדיקים יראו ושמאו ויבשרים ילבונו ומיבים ברינה אילו... רבש"ע: אוך פה מסתבר אוך פה הולך במבבקה אוך ובן שיום הטהרה מבב אחד פה יום אבל!!! ומבב שני פה הילולא -- מגנהה

התשובה היא מאוד פשוטה:

אם מסתכלים במבט של שמים... בשמים הכל טוב!!! יש הרע והמבלון... ומה שלן ובר הרע מלאך המות מתגלים שהם "הנה טוב מאוד..."

אבל!! במבט של אדם?? ! ? במבט של הנהגה של הערה שיודע לאדם... הרי פה היום הקשה ביותר עשו!!

הבלבה מבזוה אבל!! הערה ובגבת הלבות אבלות (וקשים!! לבבל פרד... וכל כל הבלבות... ולא (בבת אובת לעולם... אבל הבנבלים בלמרון... בלבל ובאבגיש **הילולא** בגבא אלוקי רשב"י... בבגבוגיש בלמ שש לו עסק בפנלמות הערה שם יש **הילולא!!!**

אם מסתכל במבט של (אום אוש זם צו... הרי **עכר פה בהבל!!** הכל טוב!! אבל אם מסתכל במבט של רבי עקיבא... מרבגות **מת פה מוות!!** פה (בבאל... תאר מת פה אות ובבות... ווי ליה למסרון כים... אבל!! אבל בן חיוך... הכל לטובה... לך תבל אובה בזירה פה המעיק...

(1.. אבל מי לוקח את הצרות יודרים על המבדקה "בן חיוך הכל לטובה"? (אום אוש זם צו או רבי עקיבא?

פשוט וברור שרבי עקיבא!! לבבבנבנו הרב אנחנו בגלות.. אנחנו לא בשלשים הנראים של (אום אוש זם צו... אובבנבנו לבבת קיים... אובבנבנו לבבת שאלובא בשמת עכר פה בהב.. אובבנבנו לספר סיפורי מתנים.. לל האסון הגדול שהתברר שהוא הבא פה שהבשמה את כל הישלה.. אבל!!! באובה מובה זם לבבת שמוסר הערה רבי עקיבא לל ביפה מאותנו לאחוב בבאלו בגלות... אנחנו בריכים זם לבבת שזם כשאל הכל טוב!!! ומה כשמשם לא טוב!! ומה כשמשם ממש רע בא?!! הכל שחור משחור לל... אבל עדיין.. אין חיוך הכל לטובה!!!

יש יום אחד בשבוע!! רק יום אחד!! שבו ינוחה לנו הרשות להוציא למדרגה של (אום אוש זם צו...

שבת קודש!! מדבר עולם הבא!! במדבר עולם הבא אפשר לחוות את הלולם הבא שהיה מי בו (אום אוש זם צו כל השבוע...

בשבת באב שבת בשבת... אין שום אבלות!! שום בכר!! יכול להלולות על השולחן אפילו כשלמה בשבת... מה פיבוקק אוך פה יכול להיות מה... מבדיקות את האבלות בבבבב

הלכה (לא) למעשה

מכיון שהלכות מלוקטות וערכות ע"י אברך שעדיין לא שימש כל צרכו זאת למודעי:

שאין להוציא מכאן לא הלכה וכ"ש לא מעשה

מקצת מההלכות מלוקטות מספרי מחברי זמננו... ומקצת היוצא לפום ריהטא
ממסקנת דברי המשנה ברורה... מקורות הדברים מצויינים מתחת ההלכות בקצרה

"בעל קורא" שבישיבה

א. לשאלת רבים: ממלא מקומו של הבעל קורא, או בעל קורא חדש (או נער בר מצוה נרגש...) שאמנם הכין בכל כוחו את הקריאה, אבל בשעת מעשה, מרוב אימתא דציבורא, אייקר תלמדיה... בעא למקריה "החודש הזה לכם" אמר "החרש היה לבם"... (ודברים הניכרים שטעויותיו אלו נובעות מאימתא דציבורא ולא חלילה מזלזול בכבוד הציבור) ומצוי הוא שנאלצים להפסיק ולתקן אותו כמעט בכל פסוק על טעויות מעכבות המשמעות, ובשלב מסוים ניכר עליו בעליל ד"אזיל סומקא ואתא חיורא..."
שתי אפשרויות לפנינו: או דנימא "אין חכמה ואין עצה וגו'" נפסיק אותו ונפסיק ושוב... עד שיהיה "גלוי וידוע לפניו שאם היו מקרעין בשרו לא היה דמו שותת..."? או שנפרוש ונשתוק ולא נתקן אותו יותר, גם במחיר שיגרם ע"י זה ביטול מצוה דרבים.. ותקנת משה רבינו על כל חומרתה... דהא "יפיל עצמו לכבשן האש ובלבד שלא ילבין פני חבירו..!?
הרי כך: בימי שני וחמישי ובשבת במנחה, כיון שכל עיקר התקנה היא לקרות י' פסוקים בתורה, אפילו אם טעה בפסוק אחד, כל שקרא י' פסוקים כתקנם בין בתחילה ובין בסוף אין צריך להחזירו על כך.
אבל בשבת שיש קפידא להשלים את התורה כולה, בב"י הביא דעות חלוקות, דעת הראבי"ה: שלא יעירו לבעל קורא שלא להכלימו, אבל הראשונים פליגי שם וס"ל: שכל שהוא טעות גמורה צריך לתקנו,
אלא שזה גופא נדון בפ"ע, מהי טעות גמורה? דעת הגר"א שאפילו שלא משתנה הענין לגמרי, כל ששינה אות, (כגון: המצרים המצריים, או אם ואם וכדו') צריך להחזירו, אבל הביה"ל הכריע: שבכה"ג אין להחזירו אלא רק באופן שע"י הטעות משתנה הענין, כגון שפיסק את האתנחתא במקום שאינו נכון (כגון: "בני לאה בכור יעקב ראובן, שמעון" אם הניח את הפיסוק לפני ראובן, נמצא שבכור יעקב קאי על לאה ולא על ראובן, וכן "הים הגדול וגבול.." וכל כיוצ"ב) או הניקוד (כגון: "ואם ימעט הבית מהיות משה" וניקד אותו בחולם"ם שנשמע כמשה רבינו או "ואכלו את חלב הארץ" ניקד בפת"ח ולא בציר"י,) או שהשמיט אות אחת ועי"ז משתנה כל המשמעות ואכמ"ל.
מ"מ פשיטא דלא שרי לגעור בבעל קורא על טעויותיו רק למי שבקי בהלכות אלו, **ובריא ליה** שטעות זו היא טעות המעכבת המצדיקה תיקון וגערה זו, אבל כפי שמצוי, במהמון העם שאינם בקיאים בהלכות אלו (כפי שניכר מהערות והתיקונים שהמון העם מלבגינים פני הבעל קורא לחינם) לאו כל כמינם שיתירו לעצמם להלבין פני הבעל קורא על ספק.

ב. בעל קורא העושה בשכר, לגבי דינא ד"שכר שבת", הביא השו"ע שתי דעות בענין זה, דעת המרדכי לאסור, אבל ה"ר שמואל מתיר, אבל מ"מ אינו רואה בזה סימן ברכה, אשר ע"כ: יש ליעץ לו באחד משני האופנים: או שיקרא גם בימות החול, ואז ינתן שכר שבת בדרך הבלעה, או ש"לא יקצוב בתחילה, ומה שלוקח אח"כ יל שהוא דרך מתנה" (מ"ב).

ג. אם בבוקרו של יום השבת התברר שאין בעל קורא, והודיעו לו בפרק זמן קצר זה שיכין מהר את הקריאה, דינו של הבעל קורא כדין "עוסק בצרכי ציבור" ופטור מן התפילה ולא יתפלל עם הציבור, אלא יכין באותו זמן הקריאה, גם באופן שאם יעשה כן הרי כשיבא להתפלל לאחר הקריאה כבר יהיה לאחר זמן תפילה, לא יהיה לבו נוקפו דעוסק בצרכי ציבור פטור מדינא, וישלים תפילתו עד חצות, אבל אם התעכב בקריאת התורה עד חצי שעה שאחר חצות (כפי שמצוי בבעלי קוראים שבשטיבלא'ך...) לא יתפלל מנחה שתים, כיון שהיה פטור משחרית מדינא ואם יבא להשלים נמצא שמתפלל נדבה, וקיי"ל ואין מתפללים תפילת נדבה בשבת אמנם גבי ק"ש כיון שרק פסוק ראשון בעי כוונה, יפסיק בשבילו כאומנין

ד. בעל קורא מינוי הוא כש"ץ ובעל תוקע, ובחור שהחזיק לקרא בתורה בישיבה, אין רשות לבחור אחר ליטול ממנו מינוי זה, ואפילו אם הוא מבוגר, ומכורח הסיבות נאלץ הוא להעדר הרבה מהישיבה, דינו כש"ץ שחלה, שממנים אחר תחתיו, וכשיבריא יחזור למינויו.

ה. דבר נורא חזינן בדברי רבותינו: שמלבד האחריות המוטלת על הבעל קורא להוציא את הציבור ידי "חובת" קריאת התורה, נוסף על כך הרי אחריות הבעל קורא להמשיך את שפע ההארה המומשך מאור קדושת התורה על השומעים והיוצאים ממנו (כמבואר בארוכה בדרך ה' לרבינו הרמח"ל ח"ד פ"ח) כך הביא המ"ב להלכה וז"ל: "...כתב בספר שערי אפרים: צריך שיהיה אהוב להצבור והוא אוהבם ואם אירע שהקורא יש לו שנאה על אחד מהצבור מוטל על הסגן שלא יצוה לקרות לזה לפרשת התוכחה מפני שסכנה היא ואם יודע שהקורא שונאו ומתיירא שמא יקראוהו יצא בין גברא לגברא מבהכ"נ עד שיקראו אחר ויכנס אח"כ ואם לא יצא וקראוהו יעלה כיון שהוא מתכוין משום כבוד התורה שומר מצוה לא ידע דבר רע. ואסור להקורא לחשוב בשעת קריאתו ענין קללה לנוכח שום אדם עי"ש", הרי לך שחששו שקפידתו של הבעל קורא על חבירו, תזיק לחבירו בשעת קריאת התורה, והזהירו שיטהר מחשבתו קודם קריאתו, וכתב בספר תורת חיים: שעדיף יותר לקחת בעל קורא תלמיד חכם וירא שמים אף שאינו קורא כ"כ בדקדוק מאשר אדם המוני אפילו בקי מאוד בדקדוק.

שאינו יודע לשאול- חינוך מיוחד!!!

אבא של שולמי'ז פגוש עד עמקי נשמתו... שולמי'ז יוצא חינוכי... אכן.. מבין עניין... חרוץ... מבטא ניונים טובים... מכיון שיעורי בית... ראוי לשבח!! והנה פתאום בשבוע בה קיבל אבא של שולמי'ז מכתב ראשי מעלים בית הספר שמוישי לא מתאים למסגרת הרגילה של כיתת בית הספר... הוא צריך ללכת לכיתה של **חינוך מיוחד!!!**
הוא נדהם: מה?? למה?? מה הבעיה בשולמי'ז שיוצא אופה חסרון מבאתם בולט שיוצ
אתה בודק!! שולמי'ז באמת מבטא ניונים טובים!! הוא עונה תשובות יפות בשעורי בית... אין בכיתה כשהרב'ה שואל הוא תמיד מצבוע ויש לו תשובות מבריקות... **עניות** הוא יודע יפה!! אבל יש לו בעיה אחרת:
הוא יוצא **שאינו יודע לשאול!!!!** הוא יודע להשיב!! אבל **לא יודע לשאול!!!**
כשהתורה מסוגיא את כל השבות של הילדים במסגרת תוריים... אבל יש בית ספר למאונ(ים-- הבן **התכם!!** יש מוסד סדור לקטנים-- הבן **הישר!!** ויש בית ספר רגיל וסטנדרטי לילד הסטנדרטי-- הבן **התם!!** אבל יש עוד מוסד!! יש מוסד מיוחד לבן-- **שאינו יודע לשאול!!** לילד כזה לא נותנים להשאב במסגרת של הבן התם... הוא בדיוק אחת הפחות... הוא יודע כמה.. הוא שייך לבן הרבעי.... בדיוק בשבילו בית ספר מיוחד!! פסוק מיוחד באורה!! וסיפור יוצאת מדרים מיוחד!!

מה קרה??? בסך הכל לא יודע לשאול??? ממתי זה בעיה???

אנחנו תמיד מתמודדים עם ילדים שאין להם מה לענות!! שלא יודעים להשיב בשבחנו!! אבל **שאינו יודע לשאול!!!** ממתי זה חסרון??? אדרבה... כל אבא מתפלל על כזה ילד טוב... שמשב ידיים ולא שואל שאלות מיוחדות?? למה כשהתורה מונה את כל סוגי הילדים הוא מסמן את **שאינו יודע לשאול** בסוף הרשימה... למה??

התשובה הוא כך:

לכולם היו יש שאלות בחיים!! יש לילד **שאינו יודע לשאול** יש שאלות... אך למה בסופו של דבר הוא **אינו יודע לשאול!!!** **שאינו יודע לשאול** הכוונה הוא שהוא אינו יודע **ל-ה-ת-מ-י-ד-ה** עם שאלות!!!
מי שיש לו שאלות ברוך לשאול!!! **חייב לשאול!!** מי שהאמת הפרופה מתחבטת לו עם המציאות שבה הוא שרוי הוא חייב לדעת ולשאול!! מי שלא מוכן להתמודד עם זה!! מי שלא מוכן להלמוד את הסיפוקים המנוקים בו הוא **אינו יודע לשאול!!!** הוא ברוך חינוך מיוחד!! הוא נדאה לרשומה הבלתיות והמוכרבת ביותר בהווה!!
הבן הרשע מאוד מכעיס את אבא... אבא מקפה לו את השניים... אבל אל בואנה אבא... זה עוד יבוא לו... כל כמן שאכפת לו.. כל כמן שהוא שואל שאלות... אך יום אחד הוא יקבל תשובות... יום אחד הוא יקלוט את האמת... אבל!!!! מי **שאינו יודע לשאול!!** מי שלא מוכן להתמודד עם שאלות... הוא בחור חלק.. כל הייחוסקיות עוברת ליום... שאלות לא מפריעות לו... הוא יש לא מכעיס את אבא... אין לו שאלות מציגות.. ממנו אהבה מוטרד!!! כאן לא מספיק לשבור לו את השניים... כאן צריך לחיות ליאת פעם לו... אם הוא לא מתלחרר לבד... אתה צריך להפיוק את האש יש כשאין שום פיבוק מביום...
צריך אבר: רק לשבר את האוכן... רק לקבל למולה בשלה... **החלונים של הייחוס... לאיפה ילך היות מסוג אובדים** לילך הרשע??? הם ושלום!!! **מלש מלש לא!!** אין כיום חלונות אחד בכל מדינת ישראל שהוא מסוג לילך הרשע!!
הילך הרשע הוא ילך **לשאול!!** כיום אין חלונות אחד שלמד **ושאול!!** ילמדו על כך כל המתבטאים בשבוע... שכל חלונות שהיות לומנריון על בקן של **שאל**... לא דברו ארבעה ימים והוא קיבל על דבמות בדמות עול מלכות שמים ונהפך לבעל תשובה גמור... בוק ושכת.. תראה לי חלונות אחד שלמד **ושאול!!!** ונשאר בדשלמו!! (שאר כופר!!
הבן הרשע האחרון בהיסטוריה מת לפני כארבע שנים בדיר מא הפסח (אפיקורוס מפורסם שלמד באמת הישובות המפורסמות ופירש.. כולנו הכרנו את שמו... והוא עשה לנו הרבה נקיום.. לא נלכלך את הפלי בשמו..)
כל החלונות של היום ללא יוצא מן הכלל מסוגים בבן הרבעי **שאינו יודע לשאול!!!**

ואנחנוווווווו אנחנו כן יודעים לשאוווווו

לא יודע... אבל קבלתי כבר כמה טלפונים מכמה אנשים שבטוח לי שאני מדיע **לשאול...** היה אחד שהגיע לעדנו... הוא עדן לי כך: מי בכלל הישמה לך למשובה אנחנו הרי יהודים מאמינים.. אנחנו לא חושבים... ו.. אם אתה כבר מדיע למאל ומאל.. אל למה אתה חוטא ומתוטא... למה אתה כותב שמי שרוצה יכול לחשוב אחרת מלבד אם אתה רוצה לחשוב... אל למה אתה מסות אחרים לחשוב... אם נשה מגיע אינני יודע בעדנות אלו כמה אחוזים הם מיוצגים מהציבור שלנו... אבל בהחלט זה מיעוט המגוון!! **תנוקות שאינם יודעים לשאול!!** אבל למרבה הפלא... לשאול הם אמנם לא מרשים **לנו**... אבל **לעצמם** הם מרשים לשאול את מי ששאל... איך הוא מדיע לשאול...??!?! זה כבר משהו חדש...

ישנה טופרה מאוד מעניינת ומתמיהה בומינו:

אנחנו חרדים!!! אנחנו יראים ושלמים!!! אין ספק שאם ובא אלינו יהודי ונגיד לנו לאכול דבר אסור זה אם ישלם לי כל הון שבעולם הרי לא אעבור פי ה' אלוקי לעשות קטנה או גדולה!! אם זה נכון!! וסעוד לנו שנה נכונה!!
אבל איך לפני יומיים הלכתי לישון מאוחר בלילה... הדרכו אותי לשחרות... אבל היתה כ"כ דיק.. אחרי שזה הדרכו אותי לכ"... פיהקתי פיהוק רחב... אוה... אינה ציפות... והתהפכתי לצד הקיר... והתעוררתי ב... ב... לא משנה מתי... **איך זה קרה לזה** הרי יש לי יראת שמים!!! ואני חרדי!! ואני יהודי של מסורות (סז!!! **איך אני סובב את עצמי** איך נתן שלפלאים קורא לי שבניסון קטן אני כבר גומר את ההבדות שלי??? **אתה יודע מי שאל את השאלה הזאת אליהו הנביא!!!** אליהו הנביא בדורו.. ביהה בדורו מאוד משוגע.. מצד אחד יראים ושלמים... עובדי ה'!!! ומצד שני- עובדים בעלי!! בקיצור: **פוסחים על שתי הסעיפים!!** מה הפשט בזה??? מה הענין בסמיכה הזה??? מה הסיח אליהו כנראה... ש... ש... מהה כנראה שרצה הדבר מעולם לא הלעיג את השאלות על השלמן!!! רק שמעולם לא הלעיג אחד מול אחד!! מעולם לא הלעיג את המציאות שבו הוא חי מול האמת!!! אם זה הבדיה... מיד קנה אליהו לאחאב ואמר לו: **וְעַתָּה שְׁלַח קַבֵּץ אֵלַי אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל אֶל הַר הַכַּרְמֶל** אני רוצה להלעיג את השאלות על השלמן!!!!! **וַיַּשׁ אֵלִיהוּ אֶל כָּל הָעָם וַיֹּאמֶר עַד מָתַי אַתֶּם פֹּסְחִים עַל שְׁתֵּי הַסְּעִפִים אִם יְהוָה הָאֱלֹהִים אַחֲרָיו וְאִם הַבַּעַל לְכוּ אַחֲרָיו וְלֹא עָנָה הָעָם אֹתוֹ דָּבָר** שיח לב: אליהו של **שאלה** מאוד פשוטה!!! **שאלה** שמבקשת מאליהו!! אל אחד לא ענה... למה לא ענים כי... כנראה שכן הבדם הראשונה שהם (שאלו **בשאלה** כן... מה היה זה לבשיב איפה **השאלה** הכן הסתברה.. **שאינו יודע לשאול!!** הם לא רצו להתמודד עם **שאלות** מחייבות... בדם לוקחים את הייחוסקיות בדרכון ומבל.. על כראה שמעולם הם לא הלעיגו את **השאלות** על השלמן!!!
חובה לשאול שאלות!!! אמנם יש להבהיר: שאנחנו לא הבן הרשע! ואנחנו לא מתרישים... אדרבה גם כששואלים מגיעים מתוך הבנה שגם אם לא זכינו להבין, האמת לא משתנית... ומאמינים אנו בדברי התורה שגם כש"אמרתי אחכמה" עדיין "והיא רחוקה ממני..." אבל לשאול טוב!! צריך! וחייבים!!

איך רוצים לרצות...? ! ?

כשהייתי בישובה קטנה... שלמו אותי ללמוד בישובה מחוץ לבית היתה יוד ריגוש... ובכלל שם מתעוררים רגשים הבוגרה... כה היה נמשך בלתי נגמר (סבל... זה כדי כך שכל רגע בישובה היה לי רק חור.. כל היום חשבתי על הבית... והנה... סוף סוף הגיעה הגאולה... סוף שבוע (סתם הבטחה... אינה כלום... סוף סוף פורקים את הלגלגים הלצים... הלצנו הבוגרה... אינה שמחה... שוב אני מרגיש בטוח... בתת הסיר של אמא... הכל כ"כ טוב!! ברגעי על רגפת הבית... הרגשתי שאני פשוט הולך על מתנפחים... ברגע עשרים דקות... וכשבלתי בשדון... הגעתי... הגיעותי... הגעתי לבית... ואבא... יוד עשרים ו... תשע דקות... פגאות נכנסתי... אור ואבוי... יוד עשרים ואבעל שעת חופים לישובה... ו... ו.. כה לא סגת עשרים ואבעל שעת... כה 24 שעת **בחות עשרים דקות**... ו..ברגע אבעל שעת... אוי... יוד עשרים שעת חופים לישובה... עוד 15 שעת חופים לישובה... **לא נאלון**... אבל בשלב מסוים הגעתי למסקנה שבישובה היה לי כבר יותר טוב מהבית... הגעתי הרגשים שהיו לי בישובה כשחשבתי על הבית היו יותר קלים מהדיכאון הלמוות שיש לי כשלא יושב בבית ומושב שהה.. עוד מעט אני חוזר לישובה... **ומהישובה מאוד פשוטה**: כי בישובה... כמה עוד